PINK
jaargang 32 nummer 2 – mei 2012

Nieuw roze huis in september open?

Roze rook in zicht?

COC Nijmegen heeft serieuze plannen om het pand aan de St. Antoniusplaats te kopen. Tijdens de algemene ledenvergadering op 5 april gaf het bestuur duidelijkheid over de stand van zaken. Het pand waar Vrouwen Documentatie Centrum De Feeks gevestigd was staat nog steeds centraal. De plannen konden op goedkeuring en complimenten rekenen van de aanwezige leden.

In de vorige PINK stonden we al stil bij het beoogde pand voor een nieuw roze huis. COC Nijmegen wil samen met DITO! en andere gebruikers een eigen pand. Na de sluiting van Villa Lila is er behoefte aan een nieuw pand voor de gay community in Nijmegen. Een zichtbare plek met een ontmoetingsfunctie. Het pand aan St. Antoniusplaats 1 heeft een vloeroppervlak van 120 vierkante meter. Er zijn twee kleinere ruimtes en een grote ruimte voor activiteiten. Alleen de benedenverdieping van het pand wordt gebruikt. Daarnaast zijn er ook nog bruikbare kelders. Op de bovenverdieping van het pand wonen studenten, via de Stichting Studenten Huisvesting Nijmegen.

Het traject
Het COC bestuur heeft enkele vragen centraal gesteld in de aanloop naar een mogelijke aankoop van het beoogde pand: hoe gaan we het beheren, hoe moet het met de exploitatie en is het financieel haalbaar? Daarbij kunnen COC en DITO! rekenen op de steun van de Adviescommissie Homo-/Lesbisch Beleid, boekhandel De Feeks, koor Cantus Obliquus, Mindmix, Gray en de VSSM. Deze groepen willen tevens gebruik maken van het pand. Daarnaast hebben het Lesbisch Archief, zwemvereniging Spetters en theatergroep Merano toegezegd het plan te ondersteunen. Ook de COC gebruikers zijn enthousiast: café Dapper, de Herensalon, de Damessalon en het Transgendercafé.

Van huur naar koop
In eerste instantie is de optie uitgewerkt om het pand te huren van de gemeente. De gemeenteraad heeft bepaald dat alle panden van de gemeente marktconform verhuurd moeten worden. Na het vertrek van Vrouwen Documentatie Centrum De Feeks betekent dit dat de kale huur verhoogd wordt naar ruwweg 14.000 euro per jaar of 1.100 euro per maand. Naar schatting zou dit voor het COC een kostenpost zijn van 920 euro per maand. Het bestuur is in gesprek gegaan met de gemeente, waarbij wethouder Frings duidelijk was: de gemeente gaat geen exploitatietekort ondersteunen. Op aanraden van de wethouder is de optie om het pand te kopen onderzocht. De vraagprijs van het pand is ongeveer 220.000 euro. Het bestuur wil wel onderhandelen over de prijs, omdat met name de vloeren slecht zijn. De buitenkant van het pand is goed onderhouden. Het COC wil voor de financiering een beroep doen op Stichting Beheer Homohuis Nijmegen. Het COC heeft ook de mogelijkheid om een lening af te sluiten via de gemeente. Anderzijds is er de mogelijkheid om een lening af te sluiten via de Albrecht stichting. Deze stichting wordt beheerd door het landelijk COC. De maandlasten van het pand worden na koop ongeveer 500 euro per maand. Dit betreft een voorlopig kostenplaatje. Omdat het pand gedeeld wordt met de SSHN is er sprake van een vereniging van eigenaren. De kosten die dit met zich meebrengt moeten nog verder ingevuld worden. Het bestuur heeft nu alvast 6000 euro gereserveerd voor de vereniging van eigenaren.

In september open?
Het plan voor de aankoop is alvast pro forma ingediend bij Stichting Beheer Homohuis Nijmegen. Zij hebben positief gereageerd en ze willen constructief meewerken om dit plan te laten slagen. Als alles gaat lukken dan kan het nieuwe roze huis misschien in september geopend worden. De Gelderlander heeft ook al een paar berichten hierover geplaatst. Wethouder Kunst schijnt positief te zijn over de aankoop van het pand door de homobeweging. Tijdens de algemene ledenvergadering heeft het bestuur alvast toestemming gekregen om een aparte beheersstichting op te richten, samen met andere gebruikers van het beoogde pand aan de St. Antoniusplaats. Men gaat dus in volle vaart verder en dat geeft een goed gevoel. Laat de roze rook maar snel komen, binnen enkele weken is er waarschijnlijk duidelijkheid.

[MK]

Hand in Hand actie Elst

Op 14 april organiseerde COC Nijmegen een Hand in Hand actie in Elst. Negen stellen liepen op zaterdagmiddag door het centrum van Elst voor hun boodschappen of om te genieten van het lentezonnetje. De actie is zeer positief verlopen, er is geen onvertogen woord gevallen. Verschillende stellen gaven juist aan positieve reacties ontvangen te hebben. Naast vrijwilligers en sympathisanten van het COC waren ook bestuursleden van COC Midden Gelderland aanwezig. Ook medewerkers van art. 1 en de directeur van Ieder1gelijk (de Bureaus Gelijke Behandeling van Gelderland Midden en –Zuid) namen deel aan de Hand in Hand actie. Het bestuur van COC Nijmegen is blij dat de actie zo goed is verlopen. Zij zal dit in een brief aan het gemeentebestuur van Overbetuwe kenbaar maken.

1e Prijs voor homocartoon

Ieder jaar wordt door het Persmuseum (in samenwerking met Stichting Pers & Prent) de Junior Inktspotprijs uitgereikt. Een jury van 800 middelbare scholieren kiest de beste cartoon bij het nieuws van het afgelopen jaar. Dit jaar koos de jury met een overweldigende meerderheid voor de Argus-cartoon over de 'Coming Out Dag', met Barbapapa in de hoofdrol! De Arguscartoons verschenen in De Pers. Vanaf begin deze maand verschijnen ze in Metro. Cartoonist René Leisink die deze niet aflatende stroom humor produceert, werkt in striptekenstudio Noodweer in Nijmegen.

Het werk is te zien in de tentoonstelling 'Politiek in Prent' in Café Dudok in Arnhem en de bibliotheek van Den Haag. Voor meer informatie: www.persmuseum.nl of www.pers-en-prent.nl.

Pink is een uitgave van COC Nijmegen

Hoofdredactie
Bart van Dam, Michel Kiel

Opmaak
IS-Ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Rogier Crijns, Joost Hermus, Kevin Nanlohy

Medewerkenden
Sander Hagenbeek, Cees van der Pluijm, Marc van Unen, Quirijn Lokker, John van den Broek, Helm de Laat, Renee Schoffelen, Swen Hartman

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
Postbus 1461
6501 BL Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

Pinksterrentoernooi in 2012 met topsporters

Al voor de vierde keer organiseert stichting Gay Sport Nijmegen het Pinksterrentoernooi, het sporttoernooi dat ooit met Pinksteren plaatsvond, maar dit jaar op 8, 9 en 10 juni wordt gehouden. PINK sprak met de volleyballende voorzitter van Gay Sport Nijmegen Adrie Luykx.

Zwemmen, volleybal en badminton zijn de sporten die deze editie op het programma staan. Zowel het vijftigmeterbad van sportfondsenbad West als de zalen van het Gymnasion, het sportcomplex op het universiteitsterrein, zijn voor de zaterdag afgehuurd. Adrie vertelde trots: 'Het zwemmen is deze keer in de vorm van een borstcrawlclinic van vier topsporters: Benno Kuipers, Suze Valen, Annabel Kosten en openlijk homotopsporter Johan Kenkhuis. Zo wordt dit toernooi, dat d.m.v. sport homo-emancipatie wil stimuleren, ook aan topsport verbonden'. Op de lokaties vinden ook de prijsuitreikingen plaats.

Hosted housing
Op vrijdagavond kan de registratie als deelnemer al plaatsvinden in café Mets. Zaterdag overdag zijn de sportactiviteiten gepland en zaterdagavond wordt de sportdag afgesloten met een gezamenlijk diner bij In de Kazerne. De dag eindigt met een grandioos feest in Doornroosje in samenwerking met de KissKissClub. Op deze manier wordt het sporttoernooi zo breed mogelijk onder de aandacht gebracht. Het weekend sluit af met een gezamenlijke brunch op zondagochtend in restaurant Koks en Ko. Een belangrijke boodschap die de organiserende toernooien willen uitdragen is dat iedereen welkom is, als deelnemer, als vrijwilliger of als toeschouwer. Adrie zoekt nog vrijwilligers voor de dag zelf en mensen die vrijwillig slaapplaats willen bieden aan een of meerdere deelnemers. Adrie: 'dat is hosted housing en dat heeft de afgelopen toernooien erg goed gewerkt. Op die manier kunnen we voor deelnemers de kosten drukken, en het is nog gezellig ook'.

Emancipatie
Met sponsorgelden en gemeentelijke subsidie hoopt Gay Sport Nijmegen, de organiserende stichting, de kosten voor de huur van de sportlocaties te kunnen opbrengen. Het toernooi past ook in het gemeentelijke emancipatie- en homobeleid. Het is net als eerdere jaren de bedoeling om er een internationaal toernooi van te maken. Voorafgaande edities van het sporttoernooi trokken sporters uit onder andere Duitsland en België.
Adrie: 'met sport willen we de integratie van homoseksualiteit stimuleren. Het is dan ook geen homosporttoernooi, het staat voor iedereen open. We zijn dan ook heel blij met de inschrijving van twee teams van de gemeente Nijmegen. Het fenomeen homosport door het jaar heen gaat eveneens om het sociale gebeuren naast de sport. Ik vind het fijn om met gelijkgestemden te sporten. Het is prettig om met 'n vaste club te zijn, die een min of meer vergelijkbare levensstijl hebben, waarbij uiteraard zowel hetero-, homo- en biseksuelen welkom zijn. Overigens doen we mee aan een reguliere volleybal bedrijfscompetitie'. Adrie vertelde dat door het jaar heen verspreid over Europa dit soort toernooien plaatsvindt. Er gaat een golf van sportiviteit en positiviteit door Europa.

[JH]

Kijk voor meer informatie en aanmelding als deelnemer of vrijwilliger op www.gaysportnijmegen.nl

En niet vergeten

Historie en Herdenken

Ook dit jaar neemt de Nijmeegse hlbtq beweging deel aan de dodenherdenking op 4 mei. Traditiegetrouw leggen elk jaar twee vertegenwoordigers van telkens weer andere organisaties of groepen uit de beweging een krans. Dit jaar is de eer aan Leon Pijlstra van Homo Volleybal Vereniging Keizer Karel en Frans van de Poel van Cantus Obliquus dat traditiegetrouw na afloop van de herdenking een concert verzorgt. COC Nijmegen neemt ook deel aan herdenkingen in verschillende andere gemeenten in de regio.
Helm de Laat belicht het belang van historie en herdenken.

Deelname vanuit onze beweging aan de dodenherdenking is niet vanzelfsprekend. Op 4 mei 1970 wilden enkele homo's tijdens de Nationale dodenherdenking op de Dam een krans leggen. Op hun kleding droegen ze driehoeken van roze stof. Zij werden met harde hand verwijderd. In Nijmegen nam men in 1975 voor het eerst deel aan de dodenherdenking. Ook hier werden roze driehoeken gedragen. Jarenlang bleek "onze" krans een dag later al vernield of verwijderd.
De vervolging van homoseksuelen door de nazi's was vrijwel vergeten. Duitsland kende een actieve homobeweging en een bloeiende subcultuur die na 1933 meteen verboden en afgebroken werden. Wetten werden veranderd, homo's werden fel vervolgd en in concentratiekampen opgesloten. Om hen van andere gevangenen te onderscheiden moesten ze daar een roze driehoek dragen. Na de oorlog bleven de antihomo wetten van de nazi's in Duitsland van kracht. In Nederland werden de Duitse wetten weliswaar afgeschaft maar nam het aantal processen tegen homo's op basis van de vooroorlogse zedenwetten snel toe.[1]

Homoseksualiteit was een ernstige afwijking of een zware zonde waarvoor ook in het naoorlogse Nederland geen plek behoorde te zijn.
Homo's konden dus ook niet in een adem genoemd worden met joden laat staan verzetshelden. Wat homo's overkomen was werd verzwegen. Geschiedschrijving staat ook ten dienste van collectieve identiteitsvorming en daarin was geen plaats voor onwelkome minderheden.
Homo's hoorden niet bij het verhaal van de oorlog. Behalve de doden herdenken we ook de strijd tegen hen verzwijgen.

De eerste decennia na de oorlog stonden veel activiteiten van de homobeweging in het teken van het bestrijden van de uitwassen van de zedenwetten.
De politieke strijd werd beheerst door de strijd voor afschaffing van de wettelijke discriminatie. Uiteindelijk lukte dat pas in 1971.[2]

Rob Tielman inspireerde talloze homohistorici tot nadere studies.

Daarna duurde het ruim tien jaar voor in 1982 artikel 1 van de grondwet, het anti discriminatieartikel, werd ingevoerd. Het is een zuinig artikel is waarin men het woord homoseksualiteit niet over de lippen kon krijgen... Optimisten zeggen dat het erg gul was om discriminatie "op welke grond dan ook" niet langer toe te staan... Bij de dodenherdenking staan we ook stil bij de strijd voor vrijheid. Voor homo's ging die strijd ook na 1945 door.

Strijd en identiteit
Het is dit jaar ook dertig jaar geleden dat Rob Tielman het boek "Homoseksualiteit in Nederland" publiceerde. In dat boek werd de tot dan toe zelfs bij de meeste vakhistorici nauwelijks bekende roze geschiedenis van ons land beschreven. Zijn boek markeerde ook een kortstondige bloei van de homologie aan onze universiteiten. Vooral studenten actief in de beweging vonden dat hun strijd ook in de wetenschap gevoerd moest worden. Kennis is immers de motor van de vooruitgang. Tielman inspireerde homohistorici tot een stroom van studies waarin onvermoede witte vlekken uit de geschiedenis roze werden ingekleurd.

Inmiddels hoort de vervolging van homoseksuelen door de nazi's tot de best onderzochte aspecten van onze moderne geschiedenis. Het zijn wel vooral homologen geweest die dat werk hebben gedaan want niet alleen in Duitsland, ook in Nederland is de weerstand tegen dit onderzoek erg groot geweest. Vooral officiële instellingen, zoals hier het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie en later het NIOD), zaten niet te wachten op wat ze ervoeren als kritiek op hun werk. Ook de overheid hield aanvankelijk liever vast aan de officiële versie van goed en kwaad in onze oorlogsgeschiedenis. Het was nogal pijnlijk om te erkennen dat Nederland dezelfde minderheden onderdrukte als de nazi's. Ook de rol van homo's in het verzet hoorde niet thuis in dat verhaal. De politieke strijd om geld voor onderzoek en de wetenschappelijke strijd om dit verhaal boven water te krijgen is een aspect van de homolesbische beweging dat inmiddels voor historisch onderzoek geschikt is.

"Onze" geschiedschrijving heeft het officiële verhaal van de oorlog herschreven. Wij hebben de strijd voor onze"vrijheid" na de oorlog zelf voort moeten zetten. En die strijd was met het aannemen van de nieuwe grondwet in 1982 niet gestreden. Denk maar aan het eindeloze gevecht voor de Wet Gelijke Behandeling. Ook het verhaal van die strijd zullen we zelf moeten schrijven... Ook dat zet "onze" deelname aan de herdenking in een ander licht.[3]

De vervolging van homo's, althans die door de nazi's, is het enige roze verhaal dat is doorgedrongen in de Canon van Nederland. De Canon bevat het verhaal van ons aller geschiedenis zoals de overheid dat graag op school onderwezen ziet. Andere roze verhalen komen in de geschiedenisles niet voor. Want officieel is Nederland nog steeds een tolerant land. Altijd al geweest ook en... net zo heteroseksueel.

Het boek van Tielman is alleen nog antiquarisch verkrijgbaar. Inmiddels is er in Nederland geen boek meer te koop met het verhaal van "onze" geschiedenis. Wel bestaat sinds kort www.homogeschiedenis.nl officieel bedoeld om jongeren "te helpen bij online onderzoek voor hun werkstukken en presentaties." Een erg leuke site, ook voor ouderen. Maar wordt het niet tijd voor een Roze Canon? Verplicht leesvoer voor politici en heus niet alleen de exclusief heteroseksuele.

Bestrijding van tegennatuurlijke ontucht.

Het Verordeningsblad van 3 Augustus bevat een verordening van den Rijkscommissaris voor het bezette Nederlandsche gebied ter bestrijding van de tegennatuurlijke tucht, waartegen strenge straffen worden vastgesteld.
Voor den inhoud der verordening zij naar het betreffende Verordeningsblad verwezen.

Vrij snel na de verovering van Nederland vaardigden de Duisters allerlei verordeningen uit waarin de Nieuwe Orde gestalte werd gegeven. Een ervan was de verordening tegen de tegennatuurlijke ontucht. De Gelderlander van 5 augustus 1940 schreef er een piepklein berichtje over op pagina 5. In het artikel spreekt de krant abusievelijk over de verordening tegen de tucht.

HUIS VAN DE NIJMEEGSE GESCHIEDENIS

Nijmegen
In de Canon van Nijmegen komt de tweede wereldoorlog er opvallend bekaaid vanaf. Alleen het bombardement van de stad wordt uitvoerig behandeld maar die gebeurtenis was zo traumatisch dat er pas recent grondig onderzoek naar gedaan is. De Canon meldt zelf ook het gemis aan goed onderzoek naar de vervolging van de joden en naar de rol van het verzet in de stad. Het zal niet verbazen dat de roze geschiedenis uit die tijd geheel ontbreekt. Toegegeven: daar hebben we zelf nog nauwelijks onderzoek naar gedaan.[4]

Alleen in het hoofdstukje over die malle jaren zeventig gaan homo's ineens

Verhaal van vroeger

In 1975 was herdenken eigenlijk uit de tijd. Dat jaar liepen maar enkele tientallen mensen mee in de stille tocht naar het Trajanusplein. Wat oud-strijders en mensen van het "voormalig" verzet zetten op 4 mei even hun talloze onderlinge geschillen opzij om gezamenlijk hun doden te herdenken. Die dag liep ook een tiental homo's mee. Op hun verhaal zaten die oud militairen niet te wachten. De oude communisten keken raar op van die roze driehoeken. Bij het monument wachtte de vertegenwoordiger van de gemeente. Het was de chauffeur van de burgemeester die een krans bezorgde. Hij vertrok meteen weer, met de dienstauto. Dat wel. Het zou nog tot midden van de jaren tachtig duren voordat de dodenherdenking weer nieuw leven werd ingeblazen door het Comité van Waakzaamheid tegen het Fascisme. Het COC hoorde bij de oprichters van het Comité dat in het leven werd geroepen om te waarschuwen tegen de opkomst van de Centrumpartij, een politieke partij die vreemdelingenhaat preekte... Misschien toch iets meer dan alleen een mooi verhaal over vroeger.

Grootse intocht

"In de open laadbak van een vrachtwagen vertrokken we. Eerst richting Nijmegen, op dat moment de enige mogelijkheid om vanuit het zuiden naar de rest van Nederland te komen, want de brug over de Waal aldaar was de enige over de grote rivieren die nog intact was.

Onze intocht in Nijmegen was groots. De hele bevolking was op de been en stond langs de route te juichen en met vlaggetjes te zwaaien. Een uitgelaten massa van duizenden mensen. Daar stonden we dan, twintig gewone jongens in die open laadbak, verbaasd en vereerd over zo'n ontvangst. Totdat de weg een bocht maakte en we langs de cabine een blik konden werpen op de voertuigen die voor ons reden.

In de voorste wagen zat de Koningin. We reden in het gevolg van Wilhelmina Nijmegen binnen!"

Zo wordt Hugo van Win (1920-2004) toegejuicht tijdens zijn repatriëring naar Amsterdam. Hij was jood en homoseksueel. Hij meldde zich vrijwillig voor de tewerkstelling in Duitsland. Hij dook onder bij de vijand en leefde het laatste oorlogsjaar in Berlijn. Hij maakte er de verovering door de Russen mee. In zijn in 1997 verschenen boek "Een jood in nazi-Berlijn" vertelt hij ook over zijn avonturen in de resten van de homoseksuele subcultuur.

Het citaat is van pagina 199. Het bezoek van Wilhelmina aan Nijmegen vond plaats op zaterdag 9 juni 1945. Hugo van Win was in 1946 aanwezig bij de oprichting van de Shakespeareclub, het latere COC, waarvan hij jarenlang penningmeester was.

"Een jood in nazi-Berlijn". Hugo van Win. Utrecht, 1997.

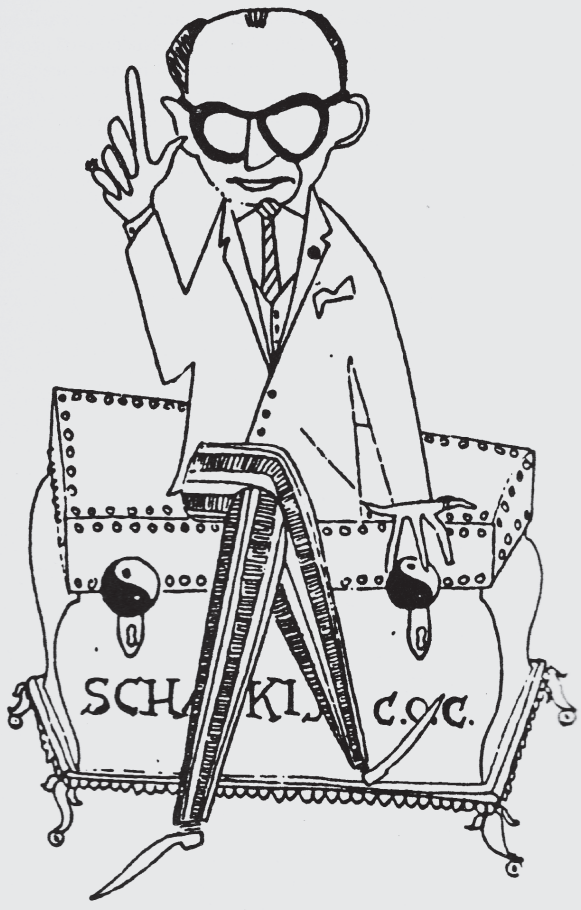

"Penningmeester Hugo van Win op de COC schatkist. Karikatuur uit het COC tijdschrift Vriendschap (ong. 1955)."

In Nijmegen nam men in 1975 voor het eerst deel aan de dodenherdenking. Er werden roze driehoeken gedragen. Jarenlang bleek "onze" krans een dag later al vernield of verwijderd.

even de straat op... Het affiche voor die actie illustreert het verhaal en toont ook de aankondiging van de dodenherdenking uit 1975.
Maar gelukkig: "de 'echte` Nijmegenaar haalde er meestal de schouders over op."

Het Huis van de Nijmeegse Geschiedenis – een initiatief van de gemeente- besteedt ook aandacht aan verhalen die de Canon niet gehaald hebben. Bij voorbeeld in de 51e canonkast. Vorig jaar kon ik daarin een aantal verhalen uit de roze geschiedenis van de stad laten zien. Dat beviel zo goed dat inmiddels gewerkt wordt aan een tentoonstelling over de roze geschiedenis van Nijmegen die januari 2013 in het Huis geopend wordt.

[HdeL]

1 *Tussen 1911 en 1971 bestond in Nederland een christelijke zedenwetgeving op basis waarvan ruim 5000 homo's strafrechtelijk vervolgd werden.*
Dit hoofdstuk uit onze geschiedenis wordt beschreven in "Bewaar me voor de waanzin van het recht", onder redactie van Gert Hekma en Theo van der Meer. Het boek verscheen vorig jaar en is nog verkrijgbaar: ISBN 97890 79700 394. Prijs: € 15.

2 *In 1972 gaf het COC het " Zwartboek Justitie" uit. Daarin beschrijft het vooral de strijd tegen pogingen van de overheid, en vooral van het Ministerie van Justistie, het COC het werken onmogelijk te maken en de afschaffing van de strafbaarheid te verhinderen.*

3 *Rob Tielman (1946) studeerde o.a. in Nijmegen en stond aan de wieg van de moderne homo beweging. "Homoseksualiteit in Nederland" was de handelseditie van zijn proefschrift. Hij was voorzitter van homostudies (1982-92) en bijzonder hoogleraar vanwege de humanistische Stichting Socrates (1987-96) aan de Universiteit van Utrecht. Hij was jarenlang actief in het COC en vooral het Humanistisch Verbond. Nu nog, o.a. als columnist van de Gay Krant. Hij werkt momenteel aan zijn autobiografie maar laat weten dat hij pas aan zijn Nijmeegse periode toe is (1964-1967). Meer lezen: "Rob Tielman een begeesterd humanist. Teksten van en over Rob Tielman."*
Nog verkrijgbaar: ISBN 97890 67282482. Prijs: € 30.

4 *In 2004 publiceerde Gert Hekma "Homoseksualiteit in Nederland van 1730 tot de moderne tijd" . Daarin werd voor het laatst de stand van het onderzoek naar de roze geschiedenis van Nederland samengevat. Ook dat boek is alleen antiquarisch te verkrijgen.*

"De Canon van Nijmegen" is nog verkrijgbaar: ISBN 97894 6004 0351. Prijs: € 15). Dolly Verhoeven bijzonder hoogleraar lokale geschiedenis aan de Radboud Universiteit voerde de redactie. Het gaat om een kloek en zeer fraai geïllustreerd boek.

Ook Joost Rosendaal werkt, als docent, aan de Radboud Universiteit. Over het bombardement van Nijmegen schreef hij "Nijmegen '44. Verwoesting, verdriet en verwerking" (ISBN 97894 6004 0115. Prijs: € 24,95).
Hij was jarenlang voorzitter van de Adviescommissie homolesbisch beleid van de gemeente Nijmegen en is nu nauw betrokken bij het promotieonderzoek Verzet en Collaboratie in Nijmegen.

Oude Roze

Sinds 1986 hét contact- en relatiebureau voor **homo- en biseksuele** mannen

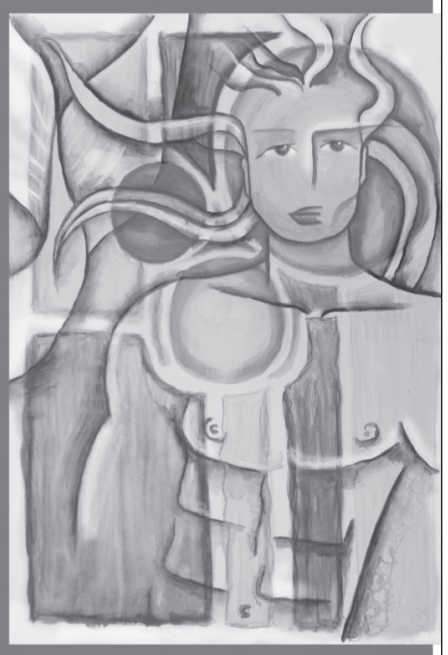

Oude Roze
Postbus 209,
2250 AE Voorschoten

Tel.: 00 31 6 234 18060
info@oude-roze.nl
www.oude-roze.nl

Onderzoek zichtbaarheid

Voor een onderzoek naar het belang van zichtbaarheid in de openbare ruimte voor homoseksuelen uit verschillende generaties in Nijmegen ben ik op zoek naar respondenten van verschillende leeftijden die hun ervaringen zouden willen delen die van invloed zouden kunnen zijn geweest op het belang dat zijn hechten aan de zichtbaarheid van hun seksuele voorkeur in de openbare ruimte.
Het onderzoek wordt uitgevoerd in het kader van een bachelorscriptie voor de studie Sociale Geografie aan de Radboud Universiteit. Het is de bedoeling om mensen individueel te interviewen. De interviews zullen maximaal een uur in beslag nemen en kunnen worden afgenomen in de weken 17 tot en met 20 (23 april tot en met 20 mei). Uiteraard wordt discreet omgegaan met de informatie en wordt deze alleen gebruikt voor de doeleinden van dit onderzoek.

Bent u of kent u iemand die geschikt en bereid is om deel te nemen aan het onderzoek, stuur dan een e-mail naar Jikke van 't Hof (jikkevanthof@gmail.com).

DITO'S Roze Week op de Campus

Tijdens de roze meimaand organiseert Dito! een roze week op de campus van de Radboud Universiteit. Een overzicht van de activiteiten:

7 mei: Opening Roze week
12.30 uur - 13.30 uur, De Refter, Erasmusplein 3
Voor de eerste 200 bezoekers is er een verrassing.

7 mei: Filmavond 'Fit'
19.30 uur - 21.30 uur, CC3, Mercatorpad 1 Entree: € 2,50

8 mei: lezing: Homoseksualiteit en het debat over multiculturalisme en Islam in Nederland
16.00 uur - 17.00 uur, E 2.05, Erasmusplein 1

8 mei: Dito eet!
18.00 uur - 19.15 uur, Studentenkerk, Erasmuslaan 9a Entree: € 2,50

8 mei: Thema-avond: een leven als transgender
19.30 uur - 21.45 uur, Studentenkerk, Erasmuslaan 9a

9 mei: Roze BOM
17.00 uur - 18.00 uur, USC, Heyendaalseweg 141 (Hal 2)
Entree: gratis met sportkaart/zonder kaart: 5 eur. De mooiste roze outfit krijgt een prijs.

9 mei: Roze theatersportavond
20.00 uur - 22.00 uur, Cultuurcafé, Mercatorpad 1

10 mei: Roze lunch XL
12.30 uur - 14.00 uur: Studentenkerk, Erasmuslaan 9a
Gratis tosti's, maar neem zelf ook brood mee.

10 mei: Piecken Pink Party
23.00 uur - 04.00 uur, café Piecken, Professor Bromstraat 54
Entree: € 3,50 (voor 0.00 uur binnen € 2,50)

Een gevarieerd programma

Roze meimaand 2012

Ook in 2012 kleurt Nijmegen en omgeving in de maand mei roze. Tjeu Borremans coördineert het geheel. Tjeu: 'we hebben het programma rond en daar zijn we trots op! Ook Doro Krol, nachtburgemeester van Nijmegen, heeft leuke ideeën aangedragen.'

Het programma is gevarieerd:
4 mei: Roze kunst en cultuurroute door Nijmegen met Helm de Laat, kosten voor een tour inclusief lunch en exclusief museumbezoek aan museum het Valkhof zijn € 25.
Reserveren bij dorokrol@nachtburgemeesternijmegen.nl, verzamelen om 11.15 uur bij Villa Lux.
4 mei: dodenherdenking, kranslegging door COC Nijmegen in de gemeentes Nijmegen, Tiel, Ubbergen, Druten, Overbetuwe, Groesbeek en Wijchen.
4 mei: Optreden van Roze Gemengd koor Cantus Obliquus in Activiteitencentrum Doddendaal in Nijmegen, vanaf 20.45 uur.
5 mei: Zichtbaarheidsactie tijdens het Nijmeegse bevrijdingsfestival in het Hunnerpark, vanaf 14.30 uur.
6 mei: Zondagmiddagsalon voor oudere homomannen en jongeren die zich erbij thuis voelen, ditmaal met bijzondere verschijning, in Activiteitencentrum Doddendaal van 15.00 tot 19.00 uur.
9 mei: Roze borrel met gastheren Benno en Joop in Villa Lux van 19.30 tot 22.00 uur.
10 mei en 24 mei: Roze Lunch voor jongeren in de Studentenkerk van 12.30 tot 14.00 uur.
10 mei: Transgendercafé in Café Meermin, vanaf 19.30 uur.
19 mei: Roze straatfeest met muziek en optredens georganiseerd door Gay Gelderland bij Cafés in de Grotestraat (Mets, De Fiets, Tout, Lenthe) vanaf 14.00 uur.
20 mei: Oecumenische viering in de Studentenkerk om 11.00 uur, Erasmuslaan 9.
20 mei: Wandeling waarbij roze geschiedenis van Nijmegen centraal staat, onder leiding van Helm de Laat, verzamelen bij Villa Lux, vanaf 12.30 uur, deelname gratis.
20 mei: Villa Kakelbont-middag 'Een zwoele zomer' in Villa Lux met Nachtburgemeester Doro Krol, vanaf 15.00 uur, entree € 10 inclusief hapjes.
24 mei: Roze Filmflirt met de film 'Weekend' in Villa Lux, vanaf 19.30 uur, kosten € 13 per persoon, aanmelden via dkrol@lux-nijmegen.nl. Graag naam, leeftijd en m/v vermelden.
27 mei: Café Dapper, voor licht verstandelijk beperkte homoseksuelen, in Café Samson van 15.00 tot 19.00 uur.

In de Roze meimaand staat in Bibliotheek De Mariënburg een speciaal geplaatste Roze Kast met boeken, DVD's, CD's en informatie over roze Nijmegen en iedere week nieuwe lees, kijk en luistertips van een prominente roze Nijmegenaar.

4 mei concert Cantus

Zoals al bijna 20 jaar, geeft het roze gemengd koor Cantus Obliquus op 4 mei een uitvoering in Activiteitencentrum Doddendaal, Valburg 2 in Nijmegen. Aanvang is ±20.45 uur (na kranslegging Waalbrug) en de toegang is gratis. Dit jaar brengen ze onder leiding van Christel Gelderman een gevarieerd programma van klassiek tot populair, afgewisseld met korte teksten en individuele muzikale bijdragen van koorleden.

Kunst- en cultuurroute Doro Krol

Op 4 mei houdt nachtburgemeester Doro Krol weer een van haar kunst- en cultuurroutes. Het gaat om een wandeling door de stad waarbij verschillende locaties aangedaan worden. Op elke locatie wordt een kort cultureel programma geboden. Van beeldende kunst, muziek tot poëzie. Op 4 mei spreekt Helm de Laat onderweg bij elke locatie een korte column uit over de roze geschiedenis van Nijmegen. Verzamelen om 11.15 uur in Villa LUX, de wandeling start om 11.30 uur en voert o.a. naar de Feeks, Bart Kunst in Huis, Extrapool, LUX, ACN, Lindenberg en Galerie Marzee. En voor de liefhebbers is er nog een gedicht van Sappho in het Valkhof. Er wordt onderweg geluncht op een verrassingsplek. Het evenement duurt tot ongeveer 15.00 uur.

De kosten bedragen € 25.
Dat is wel inclusief lunch.
Opgave vooraf is verplicht:
06 18 90 38 87 of
info@nachtburgemeesternijmegen.nl.

De hele maand mei zijn er exposities en roze activiteiten in boekhandel De Feeks, Van Welderenstraat 34. Lezers die interesse hebben om op één van de dagen in mei of in 2013 als vrijwilliger deel te nemen, kunnen zich melden bij info@rozemeifeest.nl

Het meest actuele programma is te vinden op www.rozemeifeest.nl, www.nachtburgemeesternijmegen.nl en op www.gaygelderland.nl

[JH]

Berlinale 2012 a queer selection

Begin dit jaar bezocht John van den Broek het befaamde filmfestival in Berlijn. Voor PINK beschrijft hij een aantal queer films die hij gezien heeft. Hij voorziet ze van zijn persoonlijke commentaar. Bovendien bekeek hij films uit Indonesië omdat LUX een Indofilmcafe organiseert.

Les Adieux à la Reine, Frankrijk/ Spanje 2011, Regie: Benoît Jacquot, 100 min Speelfilm
Nooit geweten dat Marie-Antoinette, de maîtresse van Lodewijk XVI lesbisch was. Misschien was ze dat ook niet maar zo wordt ze gaandeweg wel geportretteerd door de ogen van haar hofdame/voorleesster Sidonie Laborde (prachtig gespeeld door Lea Seydoux), die wordt gevraagd om tijdens de vlucht van Marie-Antoinette's liefste, de mooie Gabrielle, hertogin van Pollignac, dier plaats in te nemen. Historisch gezien is er veel op de film aan te merken, maar wie van een kostuumdrama houdt moet er beslist naar toe. Camerawerk is een lust voor het oog.

König des Comics, Duitsland 2012, Regie: Rosa von Praunheim, 80 min. Docu.
Wie kent niet de strips van Ralf König,? Schwulcomics, Der Bewegte Mann waarin vaak Konrad en Paul figureren en vele andere stripfiguren meestal voorzien van een knollenneus. Ralf König is een icoon van de homohumor en zelfs onder hetero's zeer geliefd.
Rosa von Praunheim, die al 21 keer eerder films vertoonde op de Berlinale (o.a. Nicht der Homoseksuelle ist pervers sondern die Situation in der er Lebt) maakte een interessante documentaire over Ralf König, waarin hij vertelt over zijn coming out, zijn (liefdes-)relaties en de invloeden daarvan op zijn werk, over zaken die hem woedend maken (een mooie scène over het pausbezoek in Duitsland vorig jaar), en zijn probleem hoe om te gaan met de Islam en het tekenen van 'de profeet' (de Deense cartoonist indachtig).
Rosa vertelde in het gesprek na de film dat hij voordat hij er aan begon helemaal niets had met stripverhalen, maar dat hij nu helemaal om was en een diepe bewondering had gekregen voor de inventiviteit en veelzijdigheid en het excellente vakmanschap van Ralf König.

Anak-anak Srikandi, Duitsland/ Indonesië, 2012, 80 min. Regie: collectief
Het interessante aan deze film is dat het een Indonesische film betreft die gaat over lesbische meisjes en transgenders. Srikandi is een figuur uit het Indiase Mahabharata-epos die zijn geslacht verandert om als vrouw een gelijkwaardig leven te leiden onder de mannen en strijdbaar te zijn.
Acht persoonlijke verhalen vormgegeven in individuele projecten en uiteindelijk samengesmolten tot één lange film vormen een niet altijd even heldere rolprent. De intenties zijn duidelijk, maar de verschillende manier van werken in die 8 projecten maken het geheel nogal onduidelijk en verwarrend.

Ralf König (rechts)

Virginie Ledoyen (hertogin van Pollignac) in Les adieux à la reine

Desalniettemin een moedige poging om in het overwegend islamitische Indonesië zo'n film te maken. De première was hier op de Berlinale en er zal grote inspanning geleverd moeten worden om hem in de Indonesische bioscopen te krijgen.

uit: Anak-anak Srikandi

Sekret, Polen, 2012. 85 min. Regie: Przemyslaw Wojcieszek
Vervreemde film over een oude foute opa, een kleinzoon (die een nogal exhibitionistische drag queen is) en zijn joodse vriendin. De laatste wil een boek schrijven over al dan niet vermeende misdaden die de opa in de 2e wereldoorlog begaan heeft. Film vol onmogelijke communicatie. De Berlinalebeschrijving spreekt van verschillende heterogene narratieve en visuele stijlelementen, misschien een ingewikkelde manier om te zeggen: rommelig en niet prettig om naar te kijken, al was het alleen maar vanwege het geschreeuw: "Ik ben een lijk, mijn lichaam leeft maar ik ben van binnen dood", wat vervolgens nergens aan te zien is.

Leave it on the Floor, USA/Canada, 2011, 106 min. Regie: Sheldon Larry
Musical gebaseerd op 2 onbekende fenomenen. In sommige grote steden van de VS heb je "huizen" (gemeenschappen) die bestaan uit opgevangen homo-, bi-, transseksuele jongens die door ouder het huis uitgegooid zijn toen die achter de identiteit van hun zoon kwamen. Een ander fenomeen is de Balparties, dansfestijnen of Vogueparties. Op die partijen (wedstrijden eigenlijk) treden de eerder vernoemde 'huizen' op en strijden om de eerste plaats. In New York en Los Angeles heb je van de huizen waarin uitsluitend zwarte jongen wonen. De 22-jarige suïcidale bloedmooie Brad komt in het House of Eminence terecht, moet er knokken om een eigen plaats en wordt uiteengereten door twee prachtige zwarte jongens die hem het hof maken.
Alleen al de mannen in de film zijn het bezoek aan deze musical waard. Het verhaal is aardig, wel weer erg gladgestreken Amerikaans, de dansen zijn een feest om naar te kijken en de muziek is soms fenomenaal: met name de song "Dustin will call" heeft een prachtige choreografie in een heel mooi gestyled decor. De zaal brak in een spontaan applaus uit. Het geheel is een soort queer Saturday night fever, gespeeld door deels professionele acteurs maar ook door jongens die in dat soort huizen verblijven. In de Q&A erna maakte de producer van de film de fantastische opmerking over mannelijkheid: "Kijk, het gaat erom dat mannen zich kunnen gedragen zoals ze dat zelf willen: als butch en macho, als drag queen, als Sissy. En dat doet geen bal af aan hun mannelijkheid" De film is een vervolg op Paris Is Burning uit 1991 van Jennie Livingston

Kuma, Oosterrijk, 2011, 93 min. Regie: Umut Dag
Mooi documentje dat een inkijk geeft in het fenomeen huwelijk bij een Turkse familie die in het westen woont. Een mengeling van traditie en moderniteit oprechte liefde, haat en nijd en jaloezie. Er komt een klein maar bepalend homo-element in voor. De film blijft van het begin (met mooie landschapsbeelden uit Turkije) tot het einde boeiend.

Unter Männern, Schwul in der DDR, Duitsland, 2011 Regie: Markus Stein & Ringo Rösener. Docu.

Een film over hoe het was om als homo in de DDR te leven. Enkele moeizame levensgeschiedenissen van mannen die hun hele leven niet openlijk homo konden zijn, laat staan publiekelijk samen te leven om maar te zwijgen over het oprichten van clubs voor meer gelijke rechten. Homoseksualiteit werd als staatvijandig gezien, het was niet verboden maar werd in de privé- en de publieke sfeer behoorlijk onmogelijk gemaakt. Binnen protestantkerkelijk verband was er nog wel een lage organisatiegraad, maar ook daar was de Stasi behoorlijk actief. Maar ook een protagonist die de Stasi trotseerde en met zijn flamboyante uiterlijk (tattoos en piercings) uitdaagde en vele malen werd opgepakt (en soms ook misbruikt door de Volkspolizei). En op de dag dat de eerste DDR homofilm Coming Out zijn première beleefde viel van de weeromstuit de muur.

Glaube, Liebe, Tod, Oostenrijk, 2011, 71 min. Regie: Peter Kern

Peter Kern & Traute Furthner in Glaube, Liebe, Tod

Peter Kern is een man met idealen en die zal hij ook op zijn eigen - soms controversiële - manier laten zien. Glaube, Liebe, Tod is een film met soms absurdistische trekjes maar in de tweede helft gelardeerd met keiharde schokkende beelden van executies. Zijn motivatie voor deze film is zijn woede dat duizenden Afrikanen, die geen nagel hebben om hun gat te krabben naar het rijke Europa proberen te komen om of al op zee te worden teruggestuurd zonder vers water door particuliere uit onze belastinggelden gefinancierde veiligheidsdiensten te water of op Lampedusa terecht komen waar hen een rampzalig lot wacht: tenten, ziektes, gebrek aan alles maar bovenal medische verzorging. En Europa dat tientallen miljarden uitgeeft aan banken om die overeind te houden.

Kern laat is deze film op eigen wijze die tegenstelling zien, waarin zijn eigen obese lijf symbool staat voor het volgevreten Europa, zijn nog steeds fascistische moeder symbool staat voor het niets ontziende kapitalisme. Er liepen nog al wat mensen weg uit de film, en soms kreeg ik ook de neiging, maar uiteindelijk won Peter Kerns betrokkenheid bij de problematiek het van de zo dubbeldik geënsceneerde moeder/zoon-conflicten.

!! En dan was er AUSSERHALB DER BERLINALE het PORNOFILMFESTIVAL !!

Fucking Different XXX
4 homoregisseurs maken 4 korte lesbische pornofilms, 4 lesbische regisseurs maken 4 korte homopornofilms. Een aantal van de regisseurs zijn gerenommeerde filmmakers, zoals Bruce Labruce [No skin of my ass], Jürgen Brüning een gerenommeerde Aziëspecialist op de Berlinale, Kristian Petersen, hoofddocent film aan de Universiteit voor de Kunsten in Berlijn, Manuela Kay, filmmaakster van o.a. Du darfst, uitgeefster en auteur van het standaardwerk voor queerfilms Out im Kino.
De films zijn weliswaar pornofilms met expliciete beelden, maar ook vol humor en met een leuk verhaal. Motivatie voor film en het bijbehorend festival dat voor de 6e keer in oktober in Berlijn plaatsvindt, is kort samengevat: seksualiteit en erotiek speelt in 80% of meer van alle films een rol maar altijd verhullend en de lol van seks vrijwel nooit tot uiting.
Dat is wat we willen laten zien in een vooral niet stiekeme sfeer, maar open en bloot, met humor en als het even kan een kunstzinnig tintje.
De sfeer was bij de vertoning geweldig en deed sterk denken aan de programmering van filmhuisfilms door Manfred Salzgeber 30 jaar geleden op de Berlinale. Wèg van de gladgestreken gebaande paden, maar experimenteel, gedurfd, niet vercommercialiseerd maar recht voor zijn raap. In dat opzicht dan ook een verademing.

7 Deadly kisses, Indonesië. 2011, 4 min. Regie: Sammaria Simanjuntak SHORT

Still uit 7 Deadly kisses

Een erg grappige Indonesische korte film, deels animatie over de verschillende soorten kussen met een aardige plot aan het eind.

Mommy is coming, Duitsland 2012, 64 min, Regie: Cheryl Duneye, Speelfilm

Maggie Tapert & Papi Coxxx in Mommy is coming

Hoe je kunt overacten wordt duidelijk in deze queerfilm, of eigenlijk puur lesbische film. Soort lesbisch Theater van de Lach, maar dan speelt het zich in Berlijn af en veel explicietere seks dan in het Theater van de Lach. Er wordt wat afgevreeën tussen de dames en ook zonder enige verhullende poging. In dat opzicht past de film beter in het Pornofilmfestival dat zich in oktober in Berlijn voor de zesde keer afspeelt.
Het is wel porno met humor en met een verhaal (hoe ongeloofwaardig ook).

Thure Lindhardt & Zacgary Booth in Keep the lights on

Fady Elsayed & James Floyd in My brother the devil

The Mirror never Lies, Indonesië 2011, 100 min, Regie: Kamilla Andini Speelfilm

Deze film draaide op de Berlinale in het kader van Generation Kplus. De zaal zat vol met 500 kinderen (basisschool) en heeft nog nooit zoveel enthousiasme meegemaakt.
Pakis woont in een drijvend dorp en wacht op haar vader die niet terugkomt van het vissen. Haar moeder weet vrijwel zeker dat hij dood is. Maar Pakis blijft tegen beter weten in hopen en klampt zich vast aan een spiegel die ze van haar vader cadeau heeft gekregen. Het is een bijna poëtische film af en toe met mooie wendingen en grappige intervallen. De kinderen in de zaal gingen bij het zingen van liedjes door een van Pakis' schoolvriendjes helemaal uit hun dak. Zeker ook toen Pakis en haar schoolkameraad Tudo in het echt op de Bühne verschenen na de screening. De kinderen waren te verlegen om wat te zeggen in zo'n zaal met enthousiaste leeftijdgenoten, maar de jongen zong wel een liedje wat geweldig goed aankwam. Ook voor volwassenen een aangename rolprent met mooie beelden om naar te kijken.

Kebun Binatang, Indonesië, Duitsland, Hong Kong, 2012, 95 min. Regie: Edwin
Een speelfilm in verschillende hoofdstukjes over een dierentuin en zijn bewoners. De Engelse vertaling van de titel is: postcards from the zoo. Een mooie (soms langzame) poëtische film over het verlangen van dieren en mensen naar vrijheid. En dat iedereen op een of andere manier (dier of mens) gekooid wordt is in deze film duidelijk. Maar een enkeling weet er aan te ontsnappen. De film vertelt het levensverhaal van Lana, die in de dierentuin door haar vader wordt achtergelaten en vervolgens wordt haar opvoeding door de dierverzorgers ter hand genomen, ze ontmoet op magische wijze een cowboy die ook weer op even magische wijze uit haar leven verdwijnt, tenslotte gaat ze als masseuse in een bordeelachtige inrichting werken. Maar haar verlangen naar de dierentuin blijft. In deze film zijn de dieren ook een symbool voor mensen. De regisseur Edwin, die ook de film Babi Buta (Blind pig who wants to fly) maakte, levert hiermee een film af die in alle rust de moeite waard is om bekeken te worden.

Ladya Cheryl & Nicolas Saputra in Kebun Binatang

My Brother the Devil, U.K. 2011, 112 min. Regie: Sally el Husaini Speelfilm
Verhaal over twee Arabische broers die in een buitenwijk (Hackney)van Londen wonen. De 14 jarige Mo kijkt erg op tegen zijn 5 jaar oudere broer Rashid, die met dubieuze praktijken het gezin heimelijk ondersteunt. Maar Rashid probeert zijn jongere broer wel buiten het drugsmilieu te houden. Dat loopt anders als in dat milieu een moord plaatsvindt. Wraakgevoelens nemen de overhand. Rashid doet een moedige poging om met ondersteuning van een uit Parijs uitgeweken Egyptische fotograaf uit het milieu te stappen. De relatie tussen de fotograaf en Rashid heeft een grote impact op Mo en de gang. Het is een verhaal uit de soms keiharde wereld van allochtonen in Londen.

En als je nu denkt dat je behoorlijk Engels spreekt en verstaat dan kom je in deze film bedrogen uit. Het allo-engels gemixt met jeugd- en straattaal is af en toe volkomen onbegrijpelijk, ook al is het in rapvorm erg to the point. De muziek is soms bloedstollend mooi. De filmmaakster heeft 5 jaar aan deze film gewerkt en het is een zeer natuurgetrouwe afspiegeling van wat er zich soms in die buitenwijken van grote steden afspeelt. Het is een ijzersterke film.

Elles, Frankrijk/Duitsland/Polen, 2011. 99 min. Regie: Malgoska Szumowska Malgoska Szumowska (regie) Wieland Speck (hoofd Panoramasectie Berlinale) Juliette Binoche (hoofdrolspeelster)
Anne, een journaliste uit de betere klasse van Parijs die schrijft voor het tijdschrift Elle werkt aan een project waarin ze jonge vrouwen interviewt die als prostituee werken om hun inkomen te verbeteren en hun studie te betalen. De meiden en de interviews hebben grote invloed op haar en haar gezin. Vooral ook omdat duidelijk wordt dat de dames hun werk óók doen, omdat ze het leuk vinden en het geeft hun carrièrekansen. De film geeft ook een aardige inkijk op de rol van de mannen, de prostituanten, die van de diensten gebruik maken. Het is een mooi documentaireachtige film die je aan het denken zet en clichématige vooroordelen doorbreekt.

Avalon Zweden 2011, 79 min. Regie: Axel Petersén Speelfilm
Onbegrijpelijke film met veel losse eindjes over 'oudere jongeren': Zweedse patser die zijn (nacht)club verkoopt aan andere patser (die misschien homo is, wordt vaag gesuggereerd), waarin auto, drugs, geld, golf en tennis een belangrijke rol spelen en partying het énige is dat telt. De song Avalon van Roxy Music uit de tachtiger jaren is het Leitmotiv van deze film. Een film om zo hard mogelijk uit weg te rennen.

Hemel Nederland / Spanje, 2012, 80 min. Regie: Sacha Polak
Deze speelfilm gaat over een getormenteerde jonge vrouw die welbehagen schept in platvloersigheden en botte uitspraken waar Nederland steeds beter in schijnt te worden. Het is het debuut van Sacha Polak en de relaties volgen elkaar snel op, zowel van de dochter als van de vader. Er wordt veel gesuggereerd, maar aan het eind van de film denk je: waar gaat dit nou helemaal over. Het spel van Hans Dagelet is overigens wel mooi.

Bugis Street Redux, Hong Kong / Singapore, 1995-2012, 98 min. Regie: Yonfan

Still uit Bugis Street Redux

De regisseur Yonfan was tijdens de Q&A zo erg van zijn eigen superioriteit overtuigd dat hij nauwelijks enige ruimte liet voor vragen. Daarnaast wekt hij op zijn minst de indruk een eenzijdige kijk te hebben op het leven van de transgenders en travestieten die in de Singaporese Bugisstreet rond 1995 met prostitutie in hun levensonderhoud moesten voorzien. In hoeverre hij zijn protagonisten exploiteerde of er alleen maar gebruik van maakte is niet duidelijk, maar het is volkomen ongeloofwaardig als hij achteraf vertelt dat zij in Bugisstreet de tijd van hun leven hadden en zo gelukkig waren. Veel getut, gekrijs, geruzie, gezucht en gesteun, met teveel make-up, nepjuwelen en overdadige tutu en van eigenlijk alles té maakt de film soms erg vermoeiend. Yonfan heeft de uit 1995 stammende film helemaal gerestaureerd en opgepoetst. Opvallend is hoeveel er mogelijk was in die jaren in Singapore. Dramaqueens zijn natuurlijk overal te vinden, maar zo publiekelijk in een Aziatisch land is toch uitzonderlijk.

Keep the lights on, USA, 2012, 101 min. Regie: Ira Sachs Speelfilm
Via telefoonseks komen Erik (daverend goed gespeeld door Thure Lindhardt) en Paul (Zachary Booth) met elkaar in bed en er ontstaat een relatie gebaseerd op seks en voor Paul steeds meer op drugs. Het verhaal van een onmogelijk wordende liefde en steeds moeilijker te maken keuzes. De muziek van Arthur Russell jr. past er naadloos in. De film blijft boeien tot het eind. In de motivatie van de jury wordt onder meer de film geprezen vanwege zijn het intieme beeld dat wordt geschetst van de moeilijkheden die in een eerlijke liefdesrelatie tot ontwikkeling kunnen komen en het moeizame evenwicht dat steeds weer wordt aangetast. Een ingewikkelde formulering voor: een intieme en mooie liefde die door verslaving uit evenwicht raakt. Een film die je niet moet missen.

Parada, Servië/Kroatië/Macedonië/ Slovenië, 2011, 115 min. Regie: Srdjan Dragojevic
Een film die door zijn geweldige humor een lans breekt voor de LGBT (Queer) community in het voormalig Joegoslavië. Het is een coproductie van 4 republieken die elkaar bevochten in de Balkanoorlog. Gayparades zijn in die landen vrijwel onmogelijk gezien de felle reacties van o.a. neonazi's (extreme nationalisten). De film is in het voormalig Joegoslavië zeer populair. Parada gaat over twee tegengestelde werelden: en supermachismo tegenover stereotypisch neergezet queer-life. Bijna alle karakters worden overdreven neergezet, waardoor ze op de lachspieren werken. Vroegere vijanden: Serviërs, Albanese Kosovaren, Moslim Bosniërs en Kroaten komen vinden elkaar uiteindelijk in de verdediging van de eerst zo gehate gay-activisten. Het is even wennen maar de humor doet zijn werk goed en heeft effect.

Ook in de realiteit, bleek op de persconferentie na de film, waarin de populariteit van de film in de diverse balkanrepublieken aan de hand van voorbeelden werd duidelijk gemaakt.

Het was een mooie afsluiting van een zeer geslaagde Berlinale.

[JvdB]

Ephraim Sykes (Brad) & Philipp Evelyn II (Princess Eminence) in Leave it on the floor

Penningmeester Swen Hartman stelt zich voor

Sinds eind 2011 heeft COC Nijmegen een nieuwe penningmeester, Swen Hartman. PINK had contact met hem. Hij stelt zich voor.

Swen heeft tweeëntwintig jaar in Aalten gewoond voordat hij zijn kantoorbaan aan de wilgen hing en aan een lerarenopleiding Economie begon en daarvoor naar Nijmegen trok. Hij werd gevraagd actief te worden bij homojongerenorganisatie Dito!, waar hij twee jaar lang bestuurslid Activiteiten was. Hij ging al wel naar de KissKissClub. Na een korte vrijwilligerswerkpauze kwam hij in oktober vorig jaar bij het bestuur van COC Nijmegen, waar Joris en Oot hem kennis lieten maken met de organisatie. De keuze voor het pennningmeesterschap was daarmee snel gemaakt. Daarnaast is Swen docent economie op een middelbare school in Zetten.

Portefeuille

Zoals veel andere bestuursleden, heeft ook Swen meerdere aandachtsvelden in portefeuille. Hij is contactpersoon voor Breaking the Silence, de werkgroep die met projecten een bijdrage levert aan LGBT's op verschillende plaatsen in de wereld om in vrijheid te leven en zich te kunnen ontwikkelen. Swen: 'Dat is een groep die zelf goed functioneert, dus daarvoor ben ik slechts contactpersoon'.

Daarnaast is hij met Tjeu Borremans samen bezig met de organisatie van het Roze Meifeest dit jaar en werkt hij aan de oprichting van de werkgroep Transgenders. Swen maakte, toen hij werd rondgeleid bij COC Nijmegen, ook kennis met het tekort aan maatschappelijke acceptatie waar transgenders tegenaan lopen.

Swen: 'We zijn allemaal mensen, we moeten allemaal met respect worden behandeld!' Hij wijst ons erop dat 2012 voor het COC Nijmegen het jaar van de Transgenders is.

Hoe ziet Swen zijn taak als penningmeester? Swen: 'Ik bewaak de begroting en controleer of de verschillende werkgroepen binnen hun budgetten blijven. Daarnaast ben ik voor een transparante boekhouding, en een begroting die niet te algemeen is. Ik hoop naar 2013 toe een zo specifiek mogelijke begroting te presenteren'. Hoe denkt hij over de reserves die COC Nijmegen heeft? Swen: 'Die pot is niet groot. We hebben die reserves nodig voor onvoorziene uitgaven in de toekomst.'

Betrokken

Swen: 'Ik vind dit echt leuk om te doen. Ik ben betrokken bij de homobeweging, en het geeft me een voldaan gevoel. Ik leer nieuwe mensen kennen. Leuke mensen!'

[JH]

Vijf jaar Transgendercafé in Café Meermin

Het Transgendercafé Nijmegen bestaat vijf jaar. In februari 2007 was de eerste informele avond voor transgenders en belangstellenden in café Meermin. Destijds is bewust gekozen voor een openbaar café in plaats van een achterafzaaltje. Nijmegen bleek een stad te zijn waar de acceptatie van transgenders vrij hoog is. Dit heeft er mede toe geleid dat de homonota omgedoopt is naar de LHBT-nota. In 2010 was er een leuk hoogtepunt voor de werkgroep toen TV Gelderland een uitzending wijdde aan transgenders. Op 9 februari jl. werd het jubileum gevierd in café Meermin. Het was een drukbezochte avond, waarbij ook het COC bestuur ruim vertegenwoordigd was.
Inge en Hannah van café Meermin ontvingen als dank onder andere een fotolijst met een compilatie van foto's die in de afgelopen jaren tijdens het Transgendercafé genomen zijn. In 2012 gaat de werkgroep gewoon verder met leuke en gezellige avonden, iedere tweede donderdag van de maand, vanaf 19.30 uur in café Meermin.

Bloeddonor – Marc van Unen

Vroeger, in het Pleistoceen, had je nog mensen met idealen. Geëngageerd noemden we deze lieden. Je zag ze in het theater, bij de VPRO en Vara maar ook op de universiteit liepen er hordes in het wild rond. Ik studeerde in de late jaren tachtig Sociologie, een ware broedplaats voor idealisten, wereldverbeteraars en politiek-activisten.

Een zeer bevlogen persoon bleek de docent Statistiek te zijn. Deze man wist niet alleen klip en klaar uit te leggen wat de kans was om uit een bak met rode en blauwe ballen vijf keer achter elkaar een rode bal te trekken (wat het nut van die kennis was, is me tot op de dag van vandaag niet helemaal duidelijk), hij sprak ook op een mistige donderdagochtend een volle collegezaal toe en riep iedereen op om bloeddonor te worden. In die tijd bleek de bloedbank een tekort aan donoren te hebben. Op de een of andere manier ontroerde zijn oproep mij dusdanig dat ik de dag erna naar de bloedbank ging om me aan te melden.

Nog voordat ik ook maar een drup mocht geven kreeg ik een nogal intimiderende vragenlijst te verwerken. Zo wilde de bloedbank weten welke drugs ik gebruikte, of krankzinnigheid in mijn familie voorkwam en of ik in het half jaar daarvoor seks had gehad met mannen. Dat laatste vond ik een behoorlijk impertinente vraag (veel later ontdekte ik bij de GGD wat écht impertinente vragen zijn), maar ik kon naar waarheid invullen dat ik als een vestaalse maagd door het leven ging. De dame van de bloedbank bekeek de antwoorden en liet haar goedkeuring blijken door met een stopnaald in mijn arm te porren. Een halve liter bloed later wist ik eindelijk mijn bloedgroep (stiekem de grote drijfveer achter mijn bevlogen actie) en voelde ik me ontzettend stoer dat ik niet was flauwgevallen. Dat gebeurde alsnog bijna toen ik iets te quasi-nonchalant op wilde staan. Een ligakoek en glaasje aanmaaklimonade voorkwamen dat ik daadwerkelijk tegen de vlakte ging.

De jaren daarop gaf ik elke drie maanden bloed totdat ik de vraag omtrent seks met mannen bevestigend moest beantwoorden. Toen was 't gedaan met mijn vrijwilligerswerk. Het voelde als pure discriminatie dat ik, als meer dan monogame homo, geen bloed mocht geven en al die overspelige hetero's doodleuk hun half litertje AB positief konden blijven doneren. Een gesprek met de directeur van de bloedbank deed daar niets aan af. Als lesbiënne begreep ze mijn gevoelens maar ja, regels waren regels, afspraak was afspraak.

De uitsluiting van homoseksuele mannen als bloeddonor staat op dit moment weer ter discussie. D66 wil dat monogame homo's weer bloed mogen geven.
Tegenstanders wijzen op het grote verschil tussen hiv-besmettingen bij homo's (1 op de 500 mannen schijnt hiv-besmet te zijn) en hetero's (1 op de 54.000). Cijfers waar ik overigens wel van schrok (ervan uitgaande dat ze correct zijn), maar nog steeds niet rechtvaardigen dat rücksichlos een hele bevolkingsgroep uitgesloten wordt.
Wat mij betreft mogen de eerzame monogame homo's gewoon weer bloed geven, al vraag ik me wel af hoevéél bloeddonoren dat oplevert. Maar dat is waarschijnlijk geen geëngageerde opmerking...

MOMENTEN – 8

Cees van der Pluijm
v/h de shakespeareclub

1975

Je koos de Karelstad tot domicilie
Je boedel paste prima in een busje
Je zwaaide joviaal naar je familie

En je vertrok. Je kamer was een hok
En schilderwerk je eerste eigen klusje
Je was nu eigen baas en eigen kok

Maar ondanks al je spullen om je heen
En heel de stad – je was verdomd alleen

Dan maar een advertentie in de krant
(Naar vriendschap zulk een mateloos verlangen)
Je had geen ander middel bij de hand

Verlegen als je was en onervaren
En zie, je liet je door de hartstocht vangen:
Hij kwam en zou de liefste zijn voor jaren

Huisvesting centraal tijdens Algemene Ledenvergadering 5 april

Spannende tijden

Op donderdag 5 april vond de algemene ledenvergadering plaats in conferentiecentrum 'De Ganzenheuvel'. Helaas was er weer een magere opkomst, vooral bestaand uit actieve leden. Tijdens de vergadering werden het jaarverslag en de jaarrekening 2011 besproken, het jaarplan 2012 werd toegelicht, maar hét onderwerp op de agenda was toch vooral de voortgang van de huisvestingsplannen. Als alles lukt dan kan een nieuw roze huis wellicht in september geopend worden (zie elders in deze PINK).

Forse stijging homodiscriminatie

Iedere1gelijk presenteerde onlangs een rapport over het aantal meldingen van discriminatie in 2011. Het COC bestuur is geschrokken van de stijging van het aantal meldingen van homodiscriminatie. In Nijmegen is het aantal meldingen gestegen van 11 naar 16. Dat is een stijging met 45%. De meldingen gaan over schelden, bedreiging, geweld op ontmoetingsplaatsen en ander (fysiek) geweld. Het bestuur is bezorgd over de stijging van het aantal incidenten en roept politiek, politie en justitie op om onverminderd prioriteit aan deze problematiek te geven.
Het bestuur heeft een brief gestuurd naar De Gelderlander, waarna deze krant besloot er een nieuwsitem aan te besteden. Het openbaar ministerie heeft inmiddels toegezegd dat geweldsdelicten waarbij sprake is van strafvervolging, beter zullen worden teruggekoppeld aan politie en COC. Zo kan een beter inzicht verkregen worden over de manier waarop er met homodiscriminatie wordt omgegaan.

Uitvoer jaarplan 2012

In 2012 staan transgenders als doelgroep centraal. De werkgroep Transgenders en Transseksuelen organiseert meer dan een maandelijkse avond in café Meermin. Er is een visiedocument ontwikkeld over het thema transgenders. Er wordt aandacht besteed aan communicatie en begeleiding en er worden ook meer activiteiten bedacht. Er komt mogelijk een samenwerking met Villa Lux. Zij hebben de gouden zaal gratis aangeboden als ontmoetingsruimte voor het Transgendercafé. Het voordeel van deze ruimte is dat er een mogelijkheid is voor bezoekers om zich om te kleden.
Deze mogelijkheid ontbreekt bij café Meermin. Het is echter nog niet duidelijk of de locatie daadwerkelijk zal veranderen.

Ledenwerving staat dit jaar hoog op de agenda. Er wordt druk nagedacht over dit thema en er komt mogelijk een nieuwe folder of flyer.
Social media spelen een steeds belangrijkere rol in de communicatie en nieuwsvoorziening. Het COC Nijmegen heeft een eigen Facebook pagina. Daarnaast is het streven van het bestuur om de digitale nieuwsbrief voortaan om de zes weken te versturen. Het bestuur wil een nieuwe nota vrijwilligersbeleid in september klaar hebben. Tenslotte meldt Joris Blaauw dat Ilse Peters sinds kort ook vrijwillig werkzaam is op het COC secretariaat.

Jaarverslag 2011

In mei zal het jaarverslag 2011 verschijnen in een luxere vorm dan gebruikelijk. Dat heeft te maken met het afgelopen jubileumjaar. Tijdens de vergadering werd kort stilgestaan bij alle hoogtepunten van vorig jaar. Een hoogtepunt voor PINK is dat we u kunnen melden dat binnen nu en vijf jaar alle PINK edities digitaal beschikbaar zullen zijn via de websites van COC en LAN. Een ander hoogtepunt voor de drie aanwezige redactieleden was het spontane applaus van de aanwezigen, na een compliment door Clem Bongers.

Jaarrekening 2011

De bespreking van de jaarrekening 2011 verliep enigszins chaotisch. De jaarrekening zal op enkele punten moeten worden gewijzigd. De oorzaak hiervoor is te vinden in foutieve boekingen door het boekhoudkantoor. Tijdens de vergadering waren twee stukken beschikbaar: een concept jaarrekening en een erratum op deze jaarrekening. In het erratum werden de juiste bedragen vermeld. Het bestuur vroeg daarom voorafgaand aan de bespreking van de jaarrekening toestemming om de definitieve jaarrekening 2011 vast te laten stellen door de kascontrolecommissie. De aanwezigen gingen hiermee akkoord. Alleen indien de kascontrolecommissie tot andere inzichten komt dan zal er een extra ledenvergadering worden gehouden. De algemene ledenvergadering heeft onder voorbehoud ingestemd met de jaarrekening 2011.
Uit de winst- en verliesrekening blijkt dat subsidiëring door gemeenten fors is teruggelopen. De gemeente Nijmegen vindt bijvoorbeeld dat het COC eerst moet interen op haar spaargeld. In 2011 is ongeveer 9400 euro aan ledengeld binnengehaald.
De provincie Gelderland verstrekt nog wel subsidie, maar dat gebeurt op basis van een zogenaamd 'sociaal profiel'. Tot 2016 zal de provincie nog structureel subsidie verstrekken aan COC Nijmegen, waarbij deze ieder jaar 10 procent zal dalen. Na 2016 zal er nieuw beleid gemaakt worden.

De grootste inkomstenbron voor COC Nijmegen blijft de KissKissClub. Als de nieuwbouw van Doornroosje klaar is dan biedt dit de mogelijkheid om het aantal bezoekers te verhogen naar duizend per feest.
De aanwezige leden hebben het bestuur tevens decharge verleend over het boekjaar 2011.

Huisvesting

Het bestuur vraagt de aanwezige leden om in te stemmen met de oprichting van een nieuwe stichting. De gebruikers van het nieuwe Roze Huis zullen een stichting oprichten welke verantwoordelijk is voor beheer van het pand.
De stichting zal zelf geen activiteiten organiseren. De ledenvergadering gaat hiermee akkoord. Namens het COC zullen bestuursleden in deze stichting plaatsnemen, samen met vertegenwoordigers van andere gebruikers. De stichting wordt alleen opgericht indien een nieuw pand gerealiseerd wordt. Het bestuur en met name Joris Blaauw kreeg complimenten voor de voortvarendheid waarmee men bezig is. Meer informatie over dit onderwerp staat elders in deze PINK.

[MK]

Boos in 10 scenes

Het Vrijdagtheater voert eind mei en in juni de voorstelling 'Boos!' uit. Boos worden. Hoe doe je dat? En waarom? Waarom homoparen pesten? Waarom schandelijk veel verdienen? Waarom buitenlanders behandelen als idioten? Waarom egocentrisme verdragen? Waarom kinderen vasthouden? Chris Bevers, Jolanda Wróbel, Karin Verkaar, Marta Rocha de Araujo, Mathijs Gottenbos en Wilma Vos spanden zich onder leiding van Heleen van den Berg in en zochten vrijmoedig naar voorbeelden van al dan niet geuite boosheid en woede. Voorbeelden die in een heldere mis en scène zijn uitgewerkt. Elk onderdeel afzonderlijk is een begrijpelijk geheel. Tezamen vormen de scènes een kleurrijke lappendeken geïnspireerd door het gekozen thema: Boos!
Reserveren in het Vrijdagtheater, Derde Walstraat Nijmegen kan telefonisch op 024-365678 of via werkplaats@vrijdagtheater.nl

PINK historie digitaal

Het Lesbisch Archief Nijmegen en COC zijn bezig om PINK te digitaliseren en online toegankelijk te maken.
Een eerste subsidie daartoe is toegezegd. PINK is met zijn 30 jaargangen een heel mooie doorlopende bron van documentatie van de homo-/lesbische emancipatie geschiedenis.
Wanneer alle jaargangen van PINK gedigitaliseerd zijn, komen ze online beschikbaar. Je kunt dan door alle edities bladeren en zoeken op naam of onderwerp. In 31 jaargangen zijn heel veel mensen aan het woord gekomen.
BEZWAAR MAKEN KAN
Wanneer iemand een goede reden heeft om zijn of haar bijdrage niet online beschikbaar te willen hebben, kan deze dat aangeven bij COC Nijmegen. Mail dan naar info@cocnijmegen.nl

Meermin-der terras

De gemeente Nijmegen wil gaan bouwen op het terras van café Meermin. In het café aan de Bloemerstraat kunnen bezoekers een handtekening plaatsen op een lijst om te protesteren tegen dit plan. Drie van de vier seizoenen is dit terras populair bij 'ons soort mensen'.

DE TUSSENBALANS
Quirijn Lokker

Geboortedatum en plaats: 10 september 1987 in Rotterdam
Opleiding: Bachelor Culturele Antropologie en Ontwikkelingsstudies
Beroep: Barman in Café In de Blaauwe Hand en Antropoloog in wording.
(Vrijwilligers-)werk: Coördinator van het voorlichtingsteam, barman bij de zondagmiddagsalon, en barman in Kollektief Kafé Bijstand
Woonsituatie: Samenwonend
Woont samen met: Sven
Huiselijk ingesteld: Ik hou van uitgaan en met Sven of met vrienden dingen doen. Daarnaast ben ik voor vrijwilligerswerk veel de deur uit. Maar een avondje op de bank series kijken sla ik ook niet af.
Vrienden/vriendinnen: Meer vriendinnen dan vrienden. En het liefst zo veel mogelijk, al zijn er maar een paar die ik tot mijn beste vrienden reken.
Geloof: Agnostische atheïst.
Kinderwensen: Ja, ooit, maar voorlopig nog even niet.
Politieke voorkeur: Links
Lengte: 193 cm
Gewicht: 84 kilo, om en nabij...
Vervoermiddel: Fiets en lopend
Hobby's: Lezen, uitgaan, en sinds kort onze Playstation 3
Favoriete literatuur: Terry Pratchett, en verder eigenlijk alles wat los en vast zit.
Favoriete films: The Rocky Horror Picture Show, The Big Lebowski
Favoriete muziek: Vind ik erg moeilijk, maar als ik aan het werk ben altijd Dolly Parton en Fleetwood Mac. Oh ja, en Slayer natuurlijk!
Welke kranten lees je: Trouw of De Volkskrant, maar sinds we vier hoog wonen zonder lift hou ik het bij nos.nl.
Favoriet vakantieoord: Maakt eigenlijk niet zoveel uit, met een beetje warmte en vooral niks te hoeven doen ben ik al heel erg blij.
Favoriet eten: Zolang er maar geen vlees of vis in zit
Favoriete drank: Bier... in alle soorten en smaken.
Favoriete kleding: Spijkerbroek en T-shirt
Uitgaan: Ja, misschien wel iets te veel. Maar het is vaak zo gezellig dat het uiteindelijk veel te laat wordt.
Verslavingen: Roken. En dat is eigenlijk de enige verslaving die ik heb. Maar wel eentje waar ik al heel lang "plezier" van heb.
Goede eigenschappen: Open, eerlijk, ambitieus
Slechte eigenschappen: Eigenwijs, koppig
Wat zie je als hoogtepunt in je leven: Misschien een beetje vroeg om dat al op mijn 24e te weten, maar een hoogtepunt tot nu toe is naar Nijmegen verhuizen om te studeren.
Bewondering voor: Veel mensen in mijn directe omgeving.
Hekel aan: Ongelijkheid. Op alle niveaus, ik kan me heel boos maken over dingen als een miljonairsfair die op het journaal te zien is als je weet dat er ergens anders op de wereld mensen sterven van de honger.
Val op (uiterlijk of karakter): Heel cliché, maar een goeie combinatie van beide is nog steeds het beste.
Eerste homoseksuele ervaring: Zoenen met een jongen op de KissKiss, of eigenlijk nog eerder, elke kerst samen met mijn moeder "The Sound of Music" kijken en uit volle borst meezingen met alle liedjes.
Heteroseksuele ervaring: Vrij weinig, gelukkig.
Coming out: Pas vrij laat, ik ben uit de kast gekomen toen ik 21 was, dus nu bijna vier jaar geleden.
In welke zin geëmancipeerd: Eigenlijk in elke zin, ik ben er van overtuigd dat iedereen volledig zichzelf moet kunnen zijn. En dat betekent niet alleen dat mensen homo of lesbisch mogen zijn, maar dat ze ook in termen van mannelijkheid en vrouwelijkheid zichzelf kunnen gedragen op de manier die goed voelt.
Homo/lesbo bars: Mets natuurlijk, maar homovriendelijke cafés in Nijmegen zijn er gelukkig ook genoeg. Verrassend genoeg vind ik dan de Blaauwe Hand en de Bijstand hele fijne plekken om naar toe te gaan.
Discriminatie ervaringen: Helaas heb ik net als vele andere LHBT'ers wel te maken gehad met scheldpartijen op straat. Maar de vreemdste vond ik toch wel de persoon die zijn auto dwars Keizer Karel overstuurde om vervolgens door het raampje aan de passagierskant: "Homo's!" te roepen en vervolgens met gevaar voor eigen leven weer in te voegen op het plein.
Potten/potenrammer ervaringen: Gelukkig niet.
In voor park/baan, sauna's, blind dates of andere avonturen: Andere avonturen, ik heb altijd al eens een berg willen beklimmen.
Waar ben je eigenlijk te veel mee bezig: Met mezelf druk maken over het feit dat ik het druk heb, en soms iets te veel met de dingen die ik leuk vind om te doen, in plaats van de dingen die ik zou moeten doen.
En waar te weinig mee: Ik ga mezelf nu ontzettend tegenspreken, maar ik denk dat ik te weinig bezig ben met dingen doen die ik leuk en/of belangrijk vind om te doen.
Speciaal doel of ideaal: Mijn grootste ideaal is denk ik in mijn leven niet te bereiken, maar ik geloof er in dat er ooit een wereld zou kunnen zijn waar ongelijkheid niet meer bestaat.

Al veertig jaar een warm nest

Groep 7152/Amarant beraad zich op de toekomst

Veertig jaar geleden plaatsten twee vrouwen onder advertentienummer 7152 een oproep in Vrij Nederland, omdat zoals ze zelf zeggen, nieuwsgierig waren naar gevoelsgenoten en ook omdat er gewoon niets was waar vrouwen zich thuis bij voelden. Er werd enthousiast op gereageerd. Op de oprichtingsbijeenkomst kwamen tientallen vrouwen af. De eerste steen voor wat zou uitgroeien tot een landelijk netwerk met verschillende regio's was gelegd: groep 7152 was geboren. Amarant werd haar spreekbuis. PINK praat met redactrice Heldine Dunlop.

Groep 7152 creëerde voor het eerst een ontmoetingsplek waar vrouwen met elkaar konden praten over hun (lesbische of biseksuele) gevoelens, een warm nest waar je niet meteen de confrontatie aan moest. Maar het was ook gewoon leuk om elkaar te ontmoeten: te dansen, te zeilen, te vissen en nog veel meer. Het bleek een gat in de markt: het gat van de coming out. 7152 is en was ervoor die grote groep vrouwen die met rooie koppen en zweethanden binnenkomen. Een plek om de heterowereld te vergeten en helemaal jezelf te zijn.

Spreekbuis werd Amarant, het blad heette aanvankelijk Baal, maar veranderde in 1978, haar naam in Amarant. In Amarant kan iedere vrouw die zich betrokken voelt haar ei kwijt: er staan verhalen in over kinderen krijgen, vreemdgaan of verliefd worden, gedichten, achtergrondartikelen over bijzondere vrouwen als Belle van Zuylen en Susan Sontag en een landelijke uitagenda. Films en boeken komen aan bod. Ook doen de regio's die hun eigen activiteiten organiseren verslag.

Vorig jaar bestond groep 7152/Amarant 40 jaar. Een geweldige prestatie natuurlijk, dat de groep nog bestaat, maar tegelijkertijd ook een jaar dat laat zien dat Groep 7152/Amarant een nieuwe weg in zal moeten slaan, om haar voortbestaan te garanderen. Juist in dit jaar werd Heldine Dunlop, door de toenmalige voorzitster Adriënne Nijssen gevraagd het eindredacteurschap op zich te nemen. Heldine coördineert en verwerkt de ingezonden stukken van individuele vrouwen en de verslaggeving van de regio's.

Heldine kwam zelf in aanraking met groep 7152 toen ze weer vrijgezel werd en op zoek ging naar leuke activiteiten. In Nijmegen was een stevige lesbische scene maar die was haar te heftig dus kwam ze terecht bij 7152, waarvan ze had gehoord op de dertig-plus feesten van Villa Lila. Ze ging naar feesten in Utrecht die destijds druk werden bezocht en is zo af en aan altijd in contact gebleven met 7152.
Samen met Heleen Gijsbers richtte ze in de negentiger jaren Second Sunday op, een wandelclub, die nog steeds loopt en altijd verbonden is gebleven met groep 7152.

De vraag of er veel veranderd is in de idealen van vroeger en nu, doet Heldine ontekennend het hoofd schudden. "Alleen heeft de groep wel last van de veranderende tijdgeest. Vrouwen willen wel hand en spandiensten verrichten, maar er is natuurlijk meer nodig om de groep in stand te houden. Ik doe regelmatig oproepen tot kopij maar daar wordt niet of nauwelijks op gereageerd." Heldine vraag zich ook af wie 7152 nu eigenlijk is, wie zijn lid, wie doneert. De doelgroep zou opnieuw in kaart moeten worden gebracht.

Heldine Dunlop, eindredactrice van Amarant

Naar eigen zeggen probeert ze vooral het voortbestaan van Amarant te waarborgen door, het blaadje vol te krijgen, dat is mijn taak. "Inhoudelijk zou het best wat pittiger mogen", zegt ze, "voorwaarde is natuurlijk wel dat er een redactie wordt gevormd. Ook is de animo voor bestuursfuncties niet groot en dat kan natuurlijk zo niet langer. Daarnaast is het zo dat de vrouwen van het eerste uur zijn meegegroeid en daarmee is er ook een vergrijzing ontstaan en de behoefte aan jong bloed".

Maar zit die jonge moderne lesbienne wel te wachten op een groep als 7152? Heldine denkt van niet, daarbij merkt ze wel op dat je ook als vijftigplusser modern kan zijn. Maar groep 7152/Amarant zal volgens haar niet bezocht worden door de twintiger en dertiger. Voor hen zijn er veel ontmoetingsplekken en feesten en zij lezen natuurlijk Zij aan Zij. Bovendien is het natuurlijk zo dat hun voorgeschiedenis verschilt van die van de meeste vrouwen die deelnemen aan groep 7152. Ze hebben het vaak wat makkelijker gehad.

Op de vraag of 7152/Amarant in staat zou zijn zichzelf opnieuw uit te vinden als een platform voor, de seniorlesbo, van haar zwakte (de vergrijzing) haar kracht te maken antwoord Heldine dat 7152 daar een grote rol in kan spelen. "Maar dan moeten er wel vrouwen zijn die dat willen trekken. Het vraagt nogal wat van vrijwilligers. Het blad komt 4 keer per jaar uit en dat is best veel werk". Op dit moment is Heldine het enige redactielid dat de stukken uit de regio's verwerkt en dat is natuurlijk te weinig.
"Maar", zegt Heldine, "7152/Amarant heeft zeker nog bestaansrecht, als de doelstellingen en de doelgroep duidelijk geformuleerd worden. Groep 7152 zou bijvoorbeeld de roze mailgroepen, die onderdeel zijn van het Seniorweb, kunnen organiseren. Het Seniorweb is niet of nauwelijks gericht op homo's en lesbo'. We zouden contact kunnen zoeken met het COC, die hebben ook activiteiten gericht op senioren en ik denk dat het goed zou zijn daar meer mee samen te werken. Maar dat er voor Groep 7152/Amarant een taak is staat buiten kijf, want, hoewel het tegendeel beweerd word, is de emancipatie nog steeds niet voltooid. Nog altijd melden zich vrouwen die worstelen met hun lesbische gevoelens en er zijn veel oudere dames die hun coming out beleven."

Dit jaar is interim-voorzitster Ellen Verkoelen aan de slag gegaan. Zij wil middels gesprekken het potentieel van groep 7152/Amarant inventariseren om zo een nieuw netwerk te creëren waaruit geput kan worden om de groep dynamischer te maken. Kennis en vaardigheden gebruiken van vrouwen die groep 7152/Amarant een warm hart toedragen.
Of Amarant in haar huidige, gedrukte vorm zal blijven bestaan is de vraag: internet is bij veel vrouwen populair, ze doen daar contacten en informatie op, er wordt dan ook voorzichtig geëxperimenteerd met een digitale versie. De verwachting is dat meer vrouwen Amarant dan zullen lezen. Dat is natuurlijk wel koffiedik kijken. Het moge duidelijk zijn dat Groep 7152/Amarant op een keerpunt staan. De behoefte aan ontmoeting en bewustwording is niet aan tijd gebonden dus groep 7152 zal zeker blijven bestaan. Maar als Amarant zich wil gaan manifesteren als platform voor de seniorlesbo, met haar problemen en levensvragen, zullen er wat dames uit de luie stoel moeten komen.

Kijk ook op www.groep7152.nl voor meer info of om je aan te melden.

[IS][RS]

Vaderland - Bar & Kitchen

PINK CULINAIR

Vanavond ben ik uitgenodigd door mijn goede vriend Han om tijdens de dis even bij te praten. Ik mag een keuze maken uit een aantal goede restaurants. Vanwege de - voor mij als oud horecaman - aantrekkingkracht in de naam 'Bar & Kitchen', valt de keuze vanavond op 'Vaderland'.

'Vaderland' is gevestigd aan de Waalkade in het pand waar v/h de Schat en daarvoor de Fusie zaten. Bij binnenkomst word ik vriendelijk begroet door een ober die, geheel passend in de ambiance, mijn jas aanneemt. Mijn disgenoot is nog onderweg en ik besluit met een glas Chardonnay (€3,50) plaats te nemen aan de bar en van het uitzicht over de Waal te genieten. Wanneer Han zich aansluit, krijgen wij van de bediening ruim de tijd om bij te praten, onder het genot van een keurig gedecanteerde fles Amarone della Valpolicella (€48,50). Wanneer de aanloop in de zaak toeneemt, worden we vriendelijk verzocht plaatst te nemen aan onze tafel. Han kiest als voorgerecht de romige kreeftensoep (€7,50) en de 'sheperd's pie' (€19,50). De kreeftensoep heeft door de toevoeging van venusschelpen, gamba's en rouille meer weg van bouillabaisse. Maar oogt en smaakt er daarom volgens Han niet minder om. De sheperd's pie is een rosé gebraden runderlende met Italiaanse boerenkool. Een interessante combinatie zeker voor wie de klassieke ovenschotel verwacht van lamsgehakt, puree en cheddar. Toch valt ook deze combinatie bijzonder in de smaak bij mijn tafelgenoot. Als side dish krijgen we wat brood en een weinig spannende groene salade. Zelf heb ik als voorgerecht gekozen voor de gemarineerde zalm brioche op een bedje van bladspinazie met een pocheert eitje en Hollandaise saus (€9,75). Dit smakenpalet smelt op de tong mede door de spinazie-ei combinatie. Als hoofdgerecht wordt mij een bijzonder smakelijk duo van eendenborst en eendenbout geserveerd (€19,50). De eendenborst is mediumrare gebakken en ligt getrancheerd op de bout met daaronder een beghrir (= Marokkaans pannenkoekje), gewokte groenten en – naar ik later op de menukaart lees – een sinaasappelkardemom glaze. Die sinaasappel proef ik niet terug in de saus die mij eerder zoetzuur aandoet en eigenlijk best zout is. De eendenbout is super gestoofd. Het vlees, zo lekker gegaard, valt dan ook bijna van het bot en is wat mij betreft de kroon op dit gerecht. De attente bediening is hier tiptop in orde. Ze hebben veel productkennis van zowel spijs als wijn en geven ook bij het nagerecht nog enkele suggesties. Mijn disgenoot en ik besluiten het bij de wijn te houden en af te sluiten met een kop koffie en friandises (€5,50). De lokale provinciale courant schrijft lovend over deze zaak, daarom zal het hier niet snel 'Spaak' lopen. Ondanks de kritische noot heb ik toch lekker gegeten. Wat ik wel jammer vind is dat ik zelf mijn jas moet opscharrelen die bij binnenkomst zo gastvrij is aangenomen (Tja, Ome Willem Reimers). De garderobe is achter in de zaak en wanneer blijkt dat ik niet de enige ben met een zwarte jas, is enig zoekwerk geboden. Na het betalen van de nota (€109,25) krijgen wij nog een hand en een vriendelijk woord aan de uitgang. Vaderland laat zich een volgend maal graag revancheren.

www.vaderland.nl

[SH]